

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 387/2025
26.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Андрије Марковића и Дарка Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.598/2023 од 27.08.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.812/2024 од 24.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 26. марта 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Андрије Марковића и Дарка Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожреву К бр.598/2023 од 27.08.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.812/2024 од 24.12.2024. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожреву К бр.598/2023 од 27.08.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и истовремено је одређено да уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала суду плати износ од 10.000,00 динара, те да оштећеној ББ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 3.600,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Окривљени је обавезан и да надокнади трошкове поступка

Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.812/2024 од 24.12.2024. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Дарка Милосављевића и заједничке жалбе бранилаца окривљеног – адвоката Андрије Марковића и Дарка Милосављевића, пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.598/2023 од 27.08.2024. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, док су исте жалбе у осталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокати Андрија Марковић и Дарко Милосављевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да је захтев поднетог због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде члана 419. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и побијаних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног у поднетом захтеву наводе да је суд као доказ у поступку прочитао потврду о привремено одузетим предметима која се не може користити као доказ, јер је полиција поступила противно одредбама ЗКП, обзиром да је окривљеног позвала и саслушала у својству грађанина, те сачинила потврду о привремено одузетим предметима, што није могла учинити а да претходно није обезбедила браниоца окривљеном АА.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела... да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ... а у ставу 2. истог члана прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. полиција може: да тражи потребно обавештење од грађана, да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага, ... да предузме друге потребне мере и радње, те да о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи

и предметима који су пронађени или одузети, а могу бити од интереса за кривични поступак, саставе записник или службену белешку.

Одредбом члана 147. ЗКП прописано је да ће орган поступка предмете који се морају одузети по Кривичном законикау или могу послужити као доказ у кривичном поступку привремено одузети и обезбедити њихово чување, док је одредбама члана 150. ЗКП прописано да се лицу од кога су предмети одузети издаје потврда у којој ће се ти предмети описати, навести где су пронађени, од кога се одузимају, као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Према потврди о привремено одузетим предметима ПУ Пожаревац – Полицијска испостава Пожаревац од 08.03.2023. године, произлази да је овлашћено службено лице приликом предузимања потребних мера из члана 286. став 2. у вези члана 288. став 1. ЗКП дана 08.03.2023. године од окривљеног АА привремено одузело новац, и то укупно 10.000,00 динара и 300 еура, а коју потврду је без примедби потписао окривљени, који је претходно саслушан у својству грађанина, као и овлашћено службено лице Полицијске управе у Пожаревцу.

Према томе, потврда о привремено одузетим предметима је сачињена сходно овлашћењима службених лица у смислу члана 286. ЗКП, те ни по начину прибављања, ни по садржини није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку. При томе, околност да је окривљени наведену потврду потписао без присуства браниоца, на коју се указује захтевом, није од утицаја на саму законитост предметне потврде, ни у формалном ни у садржинском смислу, обзиром да Законик о кривичном поступку ниједном одредбом не прописује да потврда о привремено одузетим предметима мора бити потписана у присуству браниоца, па се ова ситуација, у којој је окривљени АА у својству грађанина без примедби потписао предметну потврду, супротно наводима захтева, не може поистоветити са саслушањем окривљеног у смислу одредаба члана 68. и 69. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни суд је наводе захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП оценио неоснованим.

Исти захтев, у осталом делу, одбачен је као недозвољен.

Наиме, у осталом делу захтева браниоци окривљеног наводе да је суд повредио одредбе Законика о кривичном поступку, јер „није извео доказ прегледања снимка надзорних камера који неспорно постоји“, и који првостепени суд помиње кроз интерпретацију изјаве сведока полицијских службеника, којим наводима указује на повреду одредаба члана 419. ЗКП.

Поред тога, у поднетом захтеву браниоци окривљеног истичу да су нижестепени судови повредили закон јер су утврдили да је окривљени провалио у путничко возило оштећене иако је окривљени оригиналним кључем отворио ауто који је у заједничкој својини њега и оштећене, те да не постоји ниједан материјални доказ да је узео било шта из новчаника оштећене, којим наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како повреда одредаба члана 419. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда члана 440. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, на основу члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић